

EBERHARDT, JOHAN HARTMAN

**Reflexioner öfwer den så kallade nya secten,
i anledning af Dagligt allehanda n:o 26
och 34, af en ledamot af swenska kyrkan.
Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1782.**

Stockholm
1782 :

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- ⇒ Få samma utseende och känsla som med originalet!
- ⇒ Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- ⇒ Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- ⇒ *Sök*: Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- ⇒ *Klipp & klistra*: Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- ⇒ Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- ⇒ <http://search.books2ebooks.eu/>

EBERHARDT, J. H.

Ex. A

Teol.
Colem.
(Cm)

1700-1829

Reflexioner

Öfver

Den så kallade

Sya Secten,

I anledning af Dagligt Allehanda N:o 26 och 34,

af

En Ledamot af Swenska Kyrkan.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe, 1782.

1840

1840

1840

1840

1840

1840

Wid jämförelsen af hwad twänne Anonymer i Dageliga Tidningarne N:o 26 och 34 lätit införa, angående den så kallade Nya Secten, ser man et nytt bewis på huru olika människor kunna tänka i et och samma ämne. Den ena anser Secten såsom en Guds löds sammangräddning, den der söker at underkufwa och småda wår Religions Grund-Ärticklar. Den andre, för at leda ifrån henne en så hård beskylning, återoppar sig detta Jofets ostraffeliga wandel. Så stridiga ömdömen tyckas wid första påseende uphåfwa hwaras andra. Mig har det förekommit, som skulle de med någon inskränkning bägge hafwa rum. Den gatan blir ej swår at lösa.

Man torde medgifwa, at willfarande tankar, äfwen i det angelägnaste af Salighets-Läran, kunna stå tillsamman med utvärtes anständighet och ärbarhet i testwernet. Allt hwad til Sectens urskuldande i senare puncten anföres, häfwer således ej nödwändigt tillwitelsen i den förra. Man kan ju afhålla sig ifrån swårdom, dryckenskap, bedrägeri, och öfwa en så kallad människo-kärlek, utan at en gång wara Christen. Paulus beklagar sig öfwer sådana, som ehuru de stodo emot sanningen, och woro odugelige til trone, dock hade et sken til gudaäktighet, 2 Tim. 3: 5. och dem som wandrade i ångla ödmjukhet och andelighet, men efter egit godtycke i de ting de aldrig sedt, Coll. 2: 18. I synnerhet lärer ärfarenheten, at Secter altid i början söka göra sig recommendabla på den sidan. Det är och den, de gårna wända fram, på det hon må falla en Allmänhet i ögonen och ådraga sig des hela upmärksamhet. Jag hade således til min egen tillfredskållelse önskat, at då nya Secten egenteligen blifwit antastad på den speculativa sidan af Religionen, des Apologie och blifwit riktad ifrån den kanten.

Men Författaren til densamma har, som jag märker, med sit undwikit at directe swara, då frågan är om Sectens Lärofattar. Han hyser någon farhåga för Theologiska Spheren, inom hwilken man hittills ej warit wan, at råla något annat, än det man sjelf sagt. Inom densamma har han och ofelbart förestått sig de förmenta Spöken, för hwilka han i början sguar sig med en Frank Anonymes utrop öfwer en outtrerad Orthodoxie och des verkningar. Slika apparitioner hafwa dock hos oss ej wisat sig sedan Refor-mations-tiden, om ej på et ryck i K. Johans III. tid, och det röjer lika stor fäkunnighet, som illwilja, at en Protestant wil kasta samma stugga på sin Kyrka, som en Papist på sin. Men ware huru det wil med denna farhåga, så wisar den åtminstone, at Apologiens författare sjelf befunnit det Sectens Läro-systeme ej instämmer med wåra Theologers eller rättare med wår Kyrkas, til hwilken Theologerne sjelfwe äro med dyr Ed förbundne. Detta torde närmare updaas genom Sectens så kallade Tros-bekännelse.

Et sådant document finner jag af bägge Anonymerna åbtropas och så et aldeles stridigt ömdöme. Den ena förekommer bekännelsen såsom utan ringaste systeme och sammanhang, hopstickad ur åtskilliga äldre och nyare fanatiska skrifter. Den andre indifferent om sammanhang och systeme, och på löpet smickrad af hopp, at modet kan förbyta notion på wåra Theologiska Termini Technici, så at och Kanatisme kan få titel och wärdighet af bon tens eller Orthodoxie, anser deremot samma bekännelse såsom bibliskt, ordentelig och så förnunftig, at hans egit förnuft warit på wågen at desertera, om han ej efter Theologers råd, tagit det tillfånga. Man borde wål wänta sig mera stadga och pålitelighet hos en man, som pretenderar wara frigjord från Superstition och fördomars wålde. Men til åfventyrs förbinder han med dessa termer et nymodigt begrep, som än ej haft nog tid, at uttrånga det gamla. För min del bestrider jag honom ej den lättfånighet, hwarom han sjelf mitt-

nar. Hwad åter Sectens Bekännelse angår, nödgas jag vara af olika tankar. Söfjande anmärkningar framlägga själen dertill.

Det, som i 1. §. af denna Bekännelse säges om Gud, hans wäsende, egenheter och verk, är sådant, at det af alla dem kan underskrifwas, som neka Trinitarier (Anci-Trinitarier). Der nämnes icke et ord om de Tre Personer i det Enda Gudomeliga Wäsendet, på hwilkas bekännelse wi Christae äro döpte och dem wår Kirka, med den rättwäsende Christina, i alla tider bekant och bekänner i 1. Art. Aug. Conf. Secten måste alltså antingen neka denna Grund-Artikel, eller ock anse den för så obetydlig, at den uti des Bekännelse ej borde få rum.

Då Secten widare i 2. 3. §. §. föredrager sin tanka om människans före faller, sker det wäl med äfkilliga inblandade mödka och af fanatismen stämpade talesätt. I snarhet tyckes den gamla Judiska fabela wilja upskofas, at den första människan war skapad både manlig och qwinlig, och således *androgyn* eller *hermaphrodit*. Men detta wil dock mindre betydta, än at i 4. §. då frågan är om människans fall och des följder, sorgfälligt underlättes, at med Skriften och Aug. Conf. Art. 2. kalla det för synd, och i sådan egenkap förbundet med skuld och straff, hwarigenom wi alle, som födas af denna syndiga såd och i synd afwas Ps. 51: 7 af naturen äre wredenes barn. Eph. 2: 3. At Secten härtill haft sina skäl, gemenlamt med sina Socinianiska Föregångare, lärer något hwar kunna finna: afwen som hon med dem ej för ro skul statuerar en *gradation* i det medfödda syndas fördermet, som likwäl ej Skriften wet af, Joh. 3: 6. och salens natur ej medgifwer.

På en sådan grundläggning är ej under at Secten bygger en Socinianisk för ställning af det fallna människoslägtets åter uprättelse och frälsning. Det heter wäl derom i 5. §. at Gud kommit wårt fallna släkte til hjelp i sin Son Jesu Christo; men å ena sidan gås med sit förbi alt hwad wid et sådant tillfälle borde sägas både om Christi Person, i hwilken en sann människo-natur är med den Gudomliga oupösligen förenad, och den i honom steddade återlösnings, då han som det i 3. Art. Aug. Conf. heter blif et offer för allsynden och alla andra synder och Guds wrede försonade; Å andra sidan brukas det twetydiga talesätt: Komma til hjelp, som alt för wäl kan stå tillsammans med et *Plagiaristiskt* begrep om människo-naturens irakade förder och den nyf anförda gradation deruti. At hwad Secten deremot om Jesu Christo bekänner, är, at Gud i honom öpnat en ny och lefwande wäg, och nya och ewiga frälsnings-krakter, at frälsa fallna syndare, til heliga Guds barn; at hwilka talesätt det förre förekommer hos Paulus Ebr. 10: 20. och har äfseende på den fria tilgång til Gud, v. 19. som Jesus wår Ömwerste Präst, och tilskordat genom det offer han offrade för synderna, thet ewinnerliga gäller, v. 12. hwar med hwilket han är in-ängnen i det heliga, Ebr. 9: 12. til at borttaga mångs mans blod E. 10: 29. kunna följa honom efter in uti det heliga, v. 19. dit han för dem är ingången. Och som en sådan frihet under gamla Förbundet ej war til sinande Erod. 19: 21, 24. utan förknippad med yttersta dödsfara, om den försöktes; så kallar Apostelen den med skäl en både ny och lefwande wäg. Secten åter draer, enligt sin Föregångare, detta metaphoriska uttryck til hwad wår Kirka kallar Helgelse och Förnyelse, som icke har syndas skulden och straffet, utan den inneboende syndens magt och wälde til föremål. Jesus blir således en ny och lefwande wäg, så wida han med sin heliga wandel tjänar til efterson, och de nya och ewiga frälsnings-krakter syfta ej derpå, at han, som Paulus säger, Kan ewinnerligen saliga göra dem, som genom honom Komma til Gud, Ebr. 7: 25. utan på den förnåga, som meddelas människan, at entlediga sig ifrån syndenes herrawälde och wandra i rättfärdighet. För den orsaken talas i hela Bekännelsen icke med et enda ord om en syndares Rättfärdiggörelse inför Gud genom trona, som är Evangeliska Församlingens öppersta grundlära, 4. Art. Aug. Conf. utan hela den fallna människans frälsning säges

såges §. 6. ske genom bättring och icke genom tillräknelse: tro. §. 7, samt bestå uti en ny födelse §. 7. Guds belåtes återupprättelse och en återfödelse til et nytt Creatur, som successiwe växer til des det upnår Christi fullbordiga statur: hvarföre och Christi icke föreställes såsom worden en förbannelse för och på det han och förlofva skulle ifrån lagrens förbannelse Gal. 3: 13. utan blott til efterföljd i nya födelsen §. 8. genom orätt tillämpning af Matth. 19: 28. Sant är wäl, at Secten 5. §. kallar Christum den andra Adam, men at hon derföre ej antager en sådan relation emellan honom och den första Adam, som Paulus Rom. 5: 18. 19. föreställer och här borde finna rum, då frågan är om människo-slågtets frälsning, är ådwen deraf klart, at hon i stället drager hit 1 Cor. 15: 45, som angår de saligajordas tillförsämrade likhet med sin förhårligade Frälsare i uppståndelsen ifrån de döda, då de i stället för sin i döden afslagna naturliga lekamen, som de med den första Adam haft gemensam, skola ifråda en andelig i likhet med den andra Adam v. 46. och sällskapligen komma at lewa et andeligt lif, icke widare något naturligt. Man får och ej låta irra sig deraf, at hwad i 7 §. declameras, wid hastigt påseende endast tyckes wara skäldt emot dem, som genom inbillad tro bedraga sig sielfwa och draga Evangelii nåd til lösaktighet. Ty utom det at billigheten fordrar, at icke insamulera en kyrkas Läro-systeme för de fel och misbruk deraf, hwilka i praxi kunna begås af des lemningar och hvarföre af Läro-Åmbetet wid alla tillfällen warnas, så wisar hela sammansättningen af denna tråkliga Bekännelse, at Secten icke wil weta af någon Tillräknelse: Tro, det är en sådan, som har Jesu försonings offer til föremål, och efter Pauli uttalo räknas af Gud til rättfärdighet, Rom. 4: 6. såsom Abrahams tro tillräknades honom, Rom. 4: 3. Gal. 3: 6. Derföre ställes och denna tron §. 7. ihop med människo-stadgar, för at på en och samma räkning usrias och göras mistänkt, hwilket knep är wanligt hos dem, med hwilkas kalk Secten så påtageligen plögt, och hwilka derigenom characterisera sig, at de i Judisk blindhet hwarfen första Guds rättfärdighet eller äro densamma undergifne, Rom. 10: 3.

Efter hwad jag kan inse, utgör således lefwernets bättring, eller Sectens begrep, hela den fallna människans Salighets-ordning. Och som Gud, enligt §. 6. ådwen oredelbarligen kallar människor inom och utom Christenheten dertill, så framtyder deraf hwad värde hon sätter på Guds uppenbarade ord, och huru nödwändigt hon anser det til saligheten, twärt emot hwad Paulus Rom. 10: 14. och derom lärer. Man finner derföre i hela Bekännelsen icke en bokstaf hwarfen om Lagen eller Evangelium; ty hwad i 14 §. säges om Christi andeliga och lifligt wande Lag hör icke dit, så wida den förklaras bestå i et frutt wäsende i Andanom.

Lydeligare förklarar sig Secten angående Sacramenterna. I 10. §. får Döpsellen titel af synligt Watten-dop och beskrifwes såsom et tecken til det andeliga och himmelska Dopet, som dageligen skal ske med lefwande watten i den Heliga Andan och eld. Churu öfwerlygad, at Sectarierne sielfwe ej äro slage på hwad de här upgifwa såsom Antitypus til Döpsellen, wil jag dock ej göra härwid någon annan anmärkning, än at efter denna beskrifning Döpsellen ej blir et Sacrament, utan en blott Ceremonie af andelig betydelse, men utan andelig werkan twärt emot hwad vår kyrka så wäl i 9 Art. Aug. Conf. som Lutheri Cateches. enligt med Skriften, om henne bekänner. De beklaga högeligen at detta Sacramentet icke förrättas nu på samma sätt, som i första församlingens tid, ej eller af sådana män; men i bägge hänseenden utan skäl. Ty hvarföre skulle ej Döpsellen, som förrättas med begjutelse (Asperzion) kunna i deras ögon hafwa samma betydande werkan, som den der skedde med nedfänkelse (Immersion) då Gud genom Propheten lofwat, at gjuta rent watten på sit folk, at de skulle rene wärda från al orenhet, Ezech 36: 25. Och reningswattnet i Gamla Testamentet gjorde sin werkan, churu det blott stänktes på den, som hade Levitisk orenhet, Num. 19: 19, 20. Och hwad afgår wäl Sacramentet, om det af den ena eller andra förrättas, allenast det sker efter Christi insiktelse, och af en til denna heliga förrättning i församlingen berättigad Person.

Angående Altarens Sacrament, försäkrar Secten i slutet af 11 §. sig med Paulo ej årkänna någon annan Nattward än den, som sker efter Christi första inrättning och består uti at alla dagar äta hans himmelska kött och blod til den inwärtas människans ståfande. Wid hastigt påscende, faller det en före som mente Secten härmed hwad wår kyrka kallat andeligt åtande och drickande och säger hafwa rum både uti och utom sjelfwa Sacramentets begående. Så skal det ock wäl wara, ehuru Secten, som ej wil weta af Jesu försönings död och dess tillägnande i trona, ej kan hysa samma begrep om detta andeliga åtandet, som Evangeliska kyrkan. Men som detta hwarcken kan få namn af HERrans Nattward, än mindre i sin natur företråda densamma, som likwäl Secten här förefiswer sig med Paulo tänka; så torde jag anses berättigad, at litet närmare utreda detta.

Då frågan är om HERrans Nattward, känner Christna kyrkan ingen annan, än den Frälsaren kott för sin död inrättade, enligt Evangelisternas Matthei 26: 26. Marci 14: 22. Luc 22: 29. berättelse därom. Paulus inslämmer deruti 1 Cor. 11: 23 - 25 och säger sig hafwa undfått af Herran sjelf samma underrättelse härom, som han gifwit Corinthiska församlingen. Men efter deras beskrifning består ej HERrans Nattward uti det af Secten anförda andeliga, utan i et sacramenterligt åtande och drickande af Jesu Leffamen och Blod under bröd och win: icke heller känner Paulus någon annan Nattwards inrättning än denna, som war både den första och sista. När nu Secten icke desio mindre talar om en föregående Nattwards inrättning, den hon allena wil årkänna för sådan, så måste hon antingen i denna punct åga en annan underrättelse, än de tre Evangelisterna och Paulus haft, eller ock tiltro sig, at afskaffa en inrättning, som Christus sjelf gjordt och lämnat sin församling. Det förra måtte falla åstwen den lättrogna i hopen allför hårdsmålt: det senare strider emot den lagstiftande myndighet hon i 14 §. årkänner hos Herden Christo; ty den tål ej, at hans får wilja uphäfwa eller undandraga sig en af honom sjelf gjord inrättning. Det hjälper ej, at Secten til åfventyrs wil hålla sig wid det, som Frälsaren i Joh. 6: 48 - 58. säger til Judarne i Capernaum: ty der talas ej om någon Nattwards inrättning, utan han jämför sig endast med manna, som Israeliterne åto i åken och af David kallas Himmelsbröd, och wisar hwad wändeligt företråde han, såsom det rätta Lifvens bröd, ågde framför detsamma: hwilket ej derföre hindrade honom ifrån at insifka sjelfwa Nattwarden. Än mindre kan Secten åberopa sig Paulus, ty han pålägger Corinthiska församlingen, at med det de åto brödet i Nattwarden och drucko af HERrans kalk, förkunna HERrans död intil hans ankomst, 1 Cor. 11: 26. Det gafs således ej allenast HERrans Nattward i Corinthiska församlingen, utan Paulus tog ock för afgjordt at detta Sacramentet skulle wara intil Jesu återkomst til domen. Då nu Secten ej wil weta af et sådant åtande och drickande, som sker i den af Christo insifkade Nattwarden, så undandraget hon sig at förkunna hans död, efter Pauli förmaning, och at förnya åminnelsen af densamma efter hans egen befalkning. Hwad stämpel detta förtjenar, behöfwer jag ej säga. Et ord får jag allenast tillägga för at wisa huru grundad präterten til allt detta är. Den hämtas af det ossick, som insmygt sig i Corinthiska församlingen wid kärleksmåltiderna, som der föregingo, men på en del ställen fölgde på HERrans Nattward. Paulus beskriwer det 1 Cor. 11: 17 - 22, hwaraf ses, at de wid sina sammankomster slogo sig tilhops i wisa flockar, såsom wid påfsta och offermåltiderna plågat tilgå, och under det de förmågnare förtårde tillsammans hwad de medbrakte, ofta i öfwerflöd, måste de fattige se derpå och hungra. Som detta ej war enligt hwarcken med det sinnelag Christus reommenderat sina lärjungar, eller ändamålet af kärleksmåltiderna, som egentligen til de fattigas underhöd woro inrättade, så frågar Apostelen, om, efter en slikt förberedelse, HERrans Nattward, som på kärleksmåltider fölgde, begicks af dem såsom wedersborde? Secten åter blandar kärleksmåltiden med HERrans Nattward, som v. 23 - 25 likwäl tydeligen beskriwes, och v. 20 uttryckeligen kallas HERrans Nattward, til skilnad ifrån den privata Nattwarden, v. 21. Sedan imaginerar hon, at Paulus befalt de trogna skilja sig ifrån de

otrogna,

otrogna, då han likväl tvärtom berföre bestraffar denna Församling, at den söndrade sig i partier och flockar, v. 18, och til rättelse deruti belaller dem wänta på hwarandra v. 23, då de til kärleks = måltid sammankommo. Man finner alltså här et nytt prof på Sectens handlag at omgå med Skriften och at göra sin bekännelse Biblisk.

Et ytterligare bewis företer sig i 9 §. som Secten tager sig anledning til af 1 Cor. 3: 10 = 15. Paulus brukar der en allegorie, för at wisa huru förhållandet war emellan hans och några insnygda Lärares arbete i Corinthiska Församlingen, den han föreställer såsom en byggnad, til hwilken han lagt grundwalen, men de andre byggt derpå med byggningsmaterialer af olika godhet och waraktighet. Tiden skulle utwisa hwad hwart och et dugde til, och i synnerhet eldprofwet, då det, som af förbrännlig materia war upfördt, skulle platt förbräras och byggmästaren sjelf, utom liben skada, med plats kunna rädda sig, såsom undan wädsel. Tillämpningen häraf är lätt och naturlig. Men Secten, efter sin warliga djupsinnighet, drager det til helgelsen, och tillkapar en dag som i eldan är, som wäl förtår hwad Själarna sjelfwa tillbyggt på den af Gud lagde grund, och således tilfogar dem skada; men gör dem dock saliga derigenom, och icke annorlunda. Om jag ej mycket mistager mig, skal wäl detta galimathias innebära en slags renings = eller skärseld, sådan som dippel och andre imaginerat, at bränna ut spnda = slagget ur dem, som här i lifwet ej hunnit blifwa fullkomligen renade genom bättringen. På en sådan grund beror ock ofelbart Sectens i 12 §. förklarade tro, at alla släkter på jorden skola warda wälsignade, som ej instämmer med Träskarens utfago, at så äro utwalde, och det domslut han på yttersta dagen skal fölla öfwer dem, som stå på hans wänstra sida, Matth. 25: 41.

Detta låter fanatiskt nog; men ännu mera det i 12 §. förwäntade Fri:är, på hwilket hwar och en skal komma til sina ägor och slågt igen. Så framt ej detta skal wara et Evangelium blott för Judar, så måste et sligt fri:är hafwa med sig en hiskelig revolution i alla Stater, der ägande rätt haft rum, och man gift sig, utom familia. An Staterna sjelfwa, i synnerhet de, som blifwit mäktiga och widsträkte genom Inkräftningar, hwad skal det ej kosta på, at göra reparationen, hwarigenom de försättas i sin första medelmått? Det blir en lyckta för oss Swenska om wi ej få wandra af til vår gamla Tartariska stambygd undan de gamla Aboriginer. Detta märkelige är skal wäl utblåsas af den 7:de Apocalypstiska Basunen, som Secten i 15 §. säger wara i amalkande, och för hwaras ljud Jerico och Babels Fästningar och Tempel skola wändas up ned.

Med en sådan hög grad af fanatisme, som Secten i allt detta wisar sig hafwa upnått, är ej under, at hon i 13, 14, 15 §. §. så ifrigt intonerar den gamla wisan emot det ordenteliga Läro = Embetet i vår Kyrka. När en Handwerksman och Slögbe = idlare wil emot sin kallelse och Syrachs floka råd, Cap. 38: 25 = 38, ötwergifwa sin handtering, för at predika och lära andra, blifwer naturligen hans första omsorg, at sköda sig i detta ordenteliga wärf med en förment omedelbar Guds kallelse och prophetisk anda, i hwilken ej mer behöfs, än detta magt = språk: mig hafwer drömt, Jer. 23: 25. Det minsta sådana Theosopher och Legater kunna pretendera, är at de må försumma, som Församlingen ordentligen kallat, och blott hunnit blifwa lärde efter bokstafwen i skenuset. Jag ser af 15 §. i Bekännelsen, at Secten förmenar sig hafwa åtskilliga sådana förmenta Guds Redskaper och Legater, och det blir curioust, at se deras Creditif på en så hög beskickning. Prophetian om Apocalypstiska Basunen duger ej mer i den wägen; ty en Rink och Knippr = bolling släpades med densamma för 260 år sedan, och sedermera har hon i detta och förra Seculo som oftast blifwit förnyad, alltid med lika utgång. Mer behöfs ej efter Skriftens anwising, Deut. 18: 22. Jer. 28: 9. at documentera sig såsom Wikonair, och blifwa afwist med HERrans egna ord: När wilja nu Propheterna igen wända the thår lögar prophetera och prophetera sit hjertas bedrägeri och wilja at mitt folk skal förgåta mitt namn för thetas drömmar skull, som then ene för then andre predikar? Jer. 23: 26, 27.

Min affigt med föregående anmärkningar har blott varit, at wisa huru oförtjent Sectens Bekännelse är til at beta Biblisk, ordentlig och förenstigt; så länge modet ej hunnit ombyta notation på dessa termer. Med samma tro jag mig hafwa uplått de påtageligaste ofwikelser ifrå wår Evangeliska Lära, som i henne innehålles och utur Socinianiska och Fanatiska Skrifter äro sammansletade. Resultatet häraf blifwer, at som Sectens Trosbekännelse icke inkännemmer med wår Kyrkas, så kommer hon, i fall hon får stadgas, at utgöra et särskildt Religions parti, som blir et sållamt phenomene på wår Kyrks himmel. Då det i 1 §. af 1772 års Reg. Form heter: at härreter, som tilförene, så wål Konung som alla Ambetsmän och undersåtare här i Riket skola förblifwa wid Guds rena och klara ord såsom det i de prophetiska och Apostoliska Skrifter författadt, uti Christeliga Symbolis, Lutheri Cateches och den oförändrade Augsburgiska Confession förklarad och i Upsala Concilio therom stadgad är: Så fordrar Swenska Kyrkans Rätt, at alle insödde med henne äro enige i samma tro och bekännelse, som i de uprätnade Symboliska Böcker innehålles; ty annars kan enigheten i Religion och den rätta Gudstjensten, den fraktrigaste grundwal til et losligt, sandräktigt och waraktigt Regemente, ej behållas. Enär nu någre private tiltro sig, at sammanslita och utsprida en egen och med hennes stridig Bekännelse, så är Kyrkans rätt kränkt, enigheten i sin mån fördd och den casus inne, som Kyrkoloq. 1 Cap. 2 §. utsätter. Ty Bekännelsen innehåller både willfarande meningar och anstötliga ordafätt, och i den mån den utspredes kan den ej annat än befymra och förwaga Församlingen. Förgåsmes skulle et så djerft sieg wilja skuddas under den främmande Religions Förwanter här i Riket nyligen förunnade Religions Frihet; ty Secten består af infödda, som höra til wår Kyrka och hafwa således at rätta sig efter de nu åberopade Lagens rum. Det wil ej hjälpa, at Secten i 16 §. af Bekännelsen icke wil bekänna sig til någon synlig Kyrka, utan til den osynliga; ty den senare behöfwer hwarken Trosbekännelse, Sammanskomster eller Profelytmakeri, med hwilket allt och mera Secten nogsam documenterat sig såsom mänsklig och synlig, och på köpet såsom affällig ifrå wår rätta Evangeliska Lära, med det åfwentyr för sig, som 1 Cap. 3 §. Missg Bl. i sådant fall stadgar, och i 7 Mom. af Kongl. Kungörelsen om Religions Frih. d. 24 Jan. 1781 ytterligare stadfästes.

Sectens företagande är således Lagstridigt, och ehuru många af wälment skunnighet ofskbart blifwit deuti indragne, wittnar det dock ej om den stadga i Religionen, som wår Nådige Konung uti Ingrepen til högstberörde Kungörelse haft så mycken anledning at hos Swenske Män förmoda, ej eller om den hörsamhet för Öfwerhetens Lagar, som Paulus Rom. 13: 2. af en Christen fordrar. Förbrutelsen i detta fall står så mycket mindre at bemantla, som i wår Kyrka ej hwarken tryter tilfälle, at mer och mer känna den sanning, som til gudaktighet förer, Tit. 1: 1. eller til des utöfning i allmänna och enskilda lefwersnit. Rättfärdige Christne kunna altför wål upwäcka hwarandra til kärlek och goda gärningar utan at öfwergifwa wår Församling emot Pauli förmaning, Ebr. 10: 24, 25, och utan at falla i den ordning och ostic som han bestraffar hos Thebalonicenserna, ibland hwilka en del icke wille arbeta i sin kallelse, utan dreswo fåsänga, eller som det efter grundtexten (at jag och en gång må citera den som Secten §. 2) heter, besattade sig med bisaker, som ej hörde dem til, 2 Theß. 3: 11.

Til åfwentyrs upføres jag för dessa wälmenta Reflexioner af Sectens Förfäktare på Rättaremakare listan, eller ibland outrerade Orthodoxer. Men jag har så litet någon forhåga för denna Busen, som jag smickras af den tillsägelsen, at Secten ej wil at Presterskapets löningar. Jag wet at detta senare ej kommer an på Sectens godskännande, då des wäntade fri är med sin åtföljande hwälfning aldrig kan infalla. Skulle Secten beskörinnan wilja taga sig något före, enligt sin tro och Religions principer, så förmodas samma utgång derå, som på Rinks och Knipperdollings uptog år 1524. Deras fanatiska Busnes ljud tåldes icke, och i våra tider gör Secten, såsom deras efterträdare, försigtigast, at hon bläfer i mjugg.

www.books2ebooks.eu